

عنوان مقاله:

ریشه ی واژگان داستانهای شاهنامه ی فردوسی در زبانهای سانسکریت، هندی و سندی

محل انتشار:

هشتمین کنفرانس بین المللی مطالعات زبان و ادبیات ملل (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

محمدجعفر پروین - دانشجوی دکتری تخصصی زبان و ادبیات فارسی گرایش غنایی ، دانشگاه آزاد اسلامی واحد یاسوج، ایران

محمدرضا ملک - استاد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه شیراز، ایران

محمدهادی خالق زاده - استادیار زبان و ادبیات فارسی ، واحد یاسوج، دانشگاه آزاد اسلامی ، یاسوج، ایران

خلاصه مقاله:

زبان سانسکریت یا زبان مقدس سرچشمه ی همه ی زبانهای هند و اروپایی است . جایگاه باستانی و کنونی این زبان کشور هندوستان و ایالت سند در کشور پاکستان می باشد. این زبان آنقدر غنی می باشد که زبان هندی (سانسکریت) در باب اسامی به حق وسیع است و دارای شاخه ها و مشتقات بدان پایه که مسمایی یگانه در آن به نام های فراوان خوانده می شود. واژههای این زبان در شکل های اسم ، صفت ، ضمیر، فعل و حرف در همه ی زبانهای شبه قاره دیده می شود. علاوه بر زبانهای هندوستان و پاکستان، رگه هایی از آن در زبانهای فارسی و لهجه های آن نیز مشهود است . از میان آثار مکتوب به زبان فارسی دری ، شاهنامه ی حکیم ، ابوالقاسم فردوسی نخستین کتابی است که در آن شماره ی معتناهی از واجه های زبان مقدس (سانسکریت) و سندی یافته می شود، موضوع این گفتار نشان دانهای واژه زبان مقدس یاد شده، دربرخی از داستان ها و احیانا تحول معانی آنها در فارسی دری از حقیقی به مجازی می باشد. منبعی که ابیات داستان مذکور از آن نقل می شود، شاهنامه ی فردوسی چاپ مسکو (چاپ اول، جلد ششم) است و منبعی که واژههای سانسکریت و سندی آن در اینجا مورد بهره برداری واقع می گردد، فرهنگ واژگان ۵ جلدی "سندی لغات" تالیف دکتر نبی بخش خان بلوچ می باشد که از جمله کتابهایی است که موسسه فرهنگی "سندی ادبی بورد" ولایت سند پاکستان، میان سالهای ۱۴۰۱ ه.ق تا ۱۴۰۸ ه.ق در حیدرآباد سند پاکستان جامشورو، به چاپ رسانیده است .

کلمات کلیدی:

زبان سانسکریت ، دستور زبان سانسکریت ، شاهنامه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1758501>

